

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců Mgr. Jana Kašpara a JUDr. Ing. Viery Horčicové v právní věci žalobce: **R. J.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, odbor dopravy, se sídlem Praha 5-Smíchov, Zborovská 11, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19.11.2009, č.j. 148904/2009/KUSK, sp.zn. 148904/2009/ KUSK/2,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Včas podanou žalobou, doručenou dne 4.1.2010 Městskému soudu v Praze se žalobce domáhá přezkoumání rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje, odboru dopravy č.j. 148904/2009KUSK ze dne 19.11.2009, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Říčany, odboru správních agend a dopravy č.j. 433/09/Bs-RI ze dne 10.8.2009. Tímto rozhodnutím bylo podle § 118c odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 361/2000Sb.“) rozhodnuto tak, že se žalobci zadržuje řidičský průkaz ev.č. EB 312004 do doby pravomocného rozhodnutí o přestupku, z důvodu uvedeného v § 118a odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., protože řídil motorové vozidlo pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky, čímž byl podezřelý ze spáchání trestného činu podle § 201 odst. 1 trestního zákona.

Žalobce v žalobě namítá, že správní orgány vyšly ze zjištění, podle kterého bylo prokázáno, že měl dne 19.7.2009 (správně má být dne 18.7.2009, pozn.soudu) při řízení osobního motorového vozidla při opakovaných dechových zkouškách přístrojem Dräger 1,52; 1,77 a 1,82 promile alkoholu v dechu.

Žalobce uvádí, že již prvostupňové rozhodnutí je nesrozumitelné, protože je v něm uvedeno, že se žalobci zadržuje řidičský průkaz do doby pravomocného rozhodnutí o

přestupku, protože je podezřelý ze spáchání trestného činu podle § 201 odst. 1 trestního zákona. Výroková část rozhodnutí je podle žalobce logicky rozporuplná a taky nesrozumitelná. Žalobce na tuto vadu poukazoval již v odvolání a žalovaný na tuto námitku nijak nereagoval, nevypořádal se s ní ve svém odvolacím rozhodnutí a takto nesrozumitelné rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil, nevypořádal se tak se všemi důvody odvolání. Nejde o formální pochybení, neboť slovy „...do doby pravomocného rozhodnutí o přestupku“ je vymezena doba trvání zadržení řidičského průkazu, ovšem tato doba nemůže nikdy začít běžet ani uplynout, neboť žalobce není podezřelý z přestupku, ale z trestného činu a není proti němu vedeno řízení o přestupku, ale trestní řízení. Rozhodnutí je proto ve výroku nesrozumitelné ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm.a) s.ř.s.

Současně žalobce namítá nedostatečné zjištění skutkového stavu ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm.b) s.ř.s. ve správním řízení.

Žalobce tvrdí, že dne 31.7.2009 převzal oznámení o zahájení správního řízení o zadržení řidičského průkazu a k němu podal vyjádření (které v žalobě str. 3-5 cituje). V něm podrobně popsal postup policie při silniční kontrole dne 19.7.2009 ve 22.50 hodin, při níž se podrobil i dechové zkoušce na alkohol přístrojem Dräger a byla zjištěna hladina alkoholu 1,52; 1,77 a 1,82 promile alkoholu v dechu, a namítl, že pouze na základě těchto měření bylo žalobci dne 19.7.2009 sděleno podezření z trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 201 odst. 1 tr. zákona, a všechny následně provedené úkony policie byly provedeny protiprávně a naopak, úkon, který bylo zapotřebí provést k ověření výsledku pozitivní dechové zkoušky, tedy lékařské vyšetření spojené s odběrem krve nebo moči policisté s žalobcem neprovedli. Neučinili tak i když žalobce vypověděl, že v průběhu odpoledne a večera, v době počínaje od 16 hodin, vypil jen 4 piva a 1 skleničku alkoholu. Takové množství alkoholu požitého v době od 16 hodin by nemělo vést v době od 22.54 do 23.03 hodin k výsledku 1,52; 1,77 a 1,82 promile alkoholu v dechu, a proto mělo být provedeno lékařské vyšetření, včetně odběru krve nebo moči, které by podezření z jízdy pod vlivem alkoholu buď potvrdilo nebo vyvrátilo a v pozitivním případě by určilo přesné množství alkoholu v krvi.

V tomto vyjádření proto správnímu orgánu k důkazu předložil lékařské odborné vyjádření Doc. MUDr. H. K. z Ústavu soudního lékařství FN Plzeň, ve kterém se uvádí, že až hladina alkoholu 0,21 g/kg a vyšší se považuje za průkaznou pro požití alkoholického nápoje, ovšem až tehdy, je-li provedeno laboratorní vyšetření vzorku krve plynovou chromatografií. Dechová zkouška je vyšetřením orientačním a při pozitivním výsledku dechové zkoušky má vždy následovat odběr krve a dále Stanovisko Ústavu soudního lékařství FN Olomouc, v kterém se uvádí, že za objektivně stanovenou koncentraci etylalkoholu v krvi lze považovat pouze výsledek metody plynové chromatografie za současné kontroly další nezávislou laboratorní metodou, kterou je nejčastěji metoda Widmarkova, a za platný je považován pouze výsledek zjištěný metodou plynové chromatografie. Za průkaznou pro požití alkoholu se považuje hladina alkoholu v krvi vyšší než 0,20 g/kg, do této hodnoty je zahrnuta laboratorní chyba použité metody a tzv. bezpečnostní faktor. Jinou metodou než plynovou chromatografií, je nutno považovat pouze za výsledky orientační a pro potřeby práva v ČR nepoužitelné.

Žalobce proto v tomto vyjádření navrhl, pokud by i na základě těchto stanovisek Ústavů soudního lékařství v Plzni a v Olomouci přetrvávaly pochybnosti o důkazní stránce věci, aby správní orgán nechal vypracovat znalecký posudek, zda žalobce 19.7.2009 ve 22.50 hodin řídil vozidlo pod vlivem alkoholu a pokud ano, jaké množství alkoholu bylo u něj zjištěno.

Žalobce ve vyjádření rovněž tvrdil, že nedošlo k naplnění hypotézy § 118a odst. 1 písm. c) zák. č. 361/2000 Sb., protože k jejímu naplnění nepostačuje jen podezření, ale k takovému jednání musí taky skutečně dojít, a protože podle žalobce nebylo objektivně prokázáno, že řídil motorové vozidlo pod vlivem alkoholu a tak nebyla naplněna hypotéza § 118a odst. 1 písm. c) a v § 118b odst. 1 zák. č. 361/2000 Sb. Podle § 118c odst. 2 písm. a) zák. č. 361/2000 Sb. obecní úřad obce s rozšířenou působností vrátí zadržený řidičský průkaz bez zbytečného odkladu jeho držiteli, jestliže nerozhodne o zadržení řidičského průkazu podle

§ 118c odst. 1 tohoto zákona. Z těchto důvodů žalobce navrhl, aby mu správní orgán I.stupně podle § 118c odst. 2 písm. a) zák. č. 361/2000 Sb. řidičský průkaz vrátil, protože k jeho zadržení není dán žádný z důvodů podle § 118b odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. [§ 118a odst. 1 písm. a) až h) zák. č. 361/2000 Sb.].

Žalobce s ohledem na uvedené proto v žalobě namítá, že správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí 3.8.2009, aniž by přihlédl k těmto důkazům, stanoviska označil za šest let stará a neprovedl ani navržený znalecký posudek, toliko odkázal na ust. § 16 odst. 2 zákona č. 379/2005 Sb. a dále uvedl, že žalobce měl sám požádat po orientační dechové zkoušce odběr krve a dospěl k závěru, že bylo prokázáno řízení pod vlivem alkoholu.. S tímto se žalobce neztotožňuje, protože nebyl zjištěn stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti. S odkazem na nález ÚS III.ÚS 107/04 žalobce tvrdí, že neplatí tzv. teorie průvodní, tedy aby určitá skutečnost byla prokázána jen určitým druhem důkazu.

Z rozboru ustanovení § 16 odst. 2 zák. č. 379/2005 Sb. pak podle žalobce vyplývá, že osoba vykonávající činnost uvedenou v § 16 odst. 1 tohoto zákona, je povinna v případě důvodného podezření, že vykonává činnost pod vlivem alkoholu, se podrobit oběma druhům vyšetření (arg. souřadící spojka „a”), a to bez ohledu na výsledek orientačního vyšetření. Pokud je orientační vyšetření pozitivní, pak po něm následuje odborné lékařské vyšetření. Tuto zásadu lze dovodit výkladem ustanovení § 16 odst. 2 zák. č. 379/2005 Sb., jakož i z ustanovení § 118a odst. 1 písm. e) zákona č. 361/2000 Sb. Pokud se řidič odmítl na výzvu policisty v případě, že dechová zkouška podle § 118a odst. 1 písmene d) byla pozitivní, podrobit lékařskému vyšetření ke zjištění, není-li ovlivněn alkoholem, pak z ustanovení § 16 odst. 4 zák. č. 379/2005 Sb. vyplývá, že výzva k provedení odborného lékařského vyšetření vychází zásadně ze strany policisty směrem k občanovi a nikoliv opačně, tudíž není povinností občana o provedení takového vyšetření policistu žádat. Bylo proto povinností Policie zajistit, aby bylo provedeno odborné lékařské vyšetření žalobce a k tomuto vyšetření ho vyzvat.

Žalobce dále (str. 7-9) poukazuje na Závazný pokyn policejního prezidenta č. 220 ze dne 31.12.2008, podle něhož má povinnost policie provést odborné vyšetření v případě podezření z trestného činu, policie však jednala šikanózním způsobem a v rozporu se zákonem, úkony jak je prováděla nebyly nutné, naopak stěžejní úkon proveden nebyl.

Městský úřad měl skutečnosti plynoucí z jeho podání oznámit státnímu zástupci, jeho postup proto považuje za nezákonný, když policie neprovedla ani stěžejní důkaz a správní orgán ani navržený znalecký posudek, závěry tak spočívají na domněnkách tohoto úřadu.

Podle žalobce je ve výroku rozhodnutí rozpor, když měl být řidičský průkaz podle výroku zadržen do doby pravomocného rozhodnutí o přestupku, ačkoliv byl žalobce podezřelý ze spáchání trestného činu, tudíž žádné přestupkové řízení ve věci neprobíhalo a nemohlo tedy ani nikdy skončit žádným rozhodnutím. Lhůta zadržení řidičského průkazu tak byla výrokem rozhodnutí určena zmatečně, což činí rozhodnutí materiálně nevykonatelným.

Žalobce dále zpochybňuje zákonnost rozhodnutí žalovaného v II. stupni, když vše předně uvedené namítl i v odvolání, žalovaný k tomu nepřihlédl a uzavřel, že bylo prokázáno řízení pod vlivem alkoholu jednoznačně.

K tomu žalobce odkazuje na sdělení Nejvyššího státního zastupitelství č.j. SL 748/2008, ve kterém se uvádí, že podle závazného pokynu policejního prezidenta č. 220 policista zajistí provedení odborného vyšetření, když je podezření ze spáchání trestného činu. K úpravě uvedené v § 16 odst. 2 zák. č. 379/2005 Sb. se uvádí, že v tomto ustanovení jde o vyšetření „orientační”. Dále se v interním předpisu Policie ČR uvádí, že bude-li dáno podezření z trestného činu, odborné vyšetření se provede vždy.

Žalobce dále navrhl, aby si soud vyžádal od Nejvyššího státního zastupitelství a od Policie České republiky Závazný pokyn policejního prezidenta č. 220 ze dne 31.12.2008 a sdělení Nejvyššího státního zastupitelství č.j. SL 748/2008 ze dne 27.2.2009.

Z výše uvedeného je zřejmé, že příslušníci Policie ČR dne 19.7.2009 postupovali v rozporu se Závazným pokynem policejního prezidenta č. 220 ze dne 31.12.2008 a že u žalobce nezajistili provedení odborného lékařského vyšetření a ani k němu žalobce nevyzvali, ačkoliv bylo dáno podezření z trestného činu. Žalovaný k těmto námitkám nepřihlédl a navržené důkazy ani neprovedl. Neprovedeny tak zůstaly lékařské odborné vyjádření Ústavu soudního lékařství FN Plzeň ze dne 11.7.2003, stanovisko ke stanovení alkoholu v krvi Ústavu soudního lékařství FN Olomouc ze dne 10.2.2003, znalecký posudek z oboru zdravotnictví - soudního lékařství ke stanovení či vyloučení alkoholu v krvi žalobce dne 19.7.2009 ve 22.50 hod, Závazný pokyn policejního prezidenta č. 220 ze dne 31.12.2008, sdělení Nejvyššího státního zastupitelství, odboru analytického a legislativního č.j. SL 748/2008 ze dne 27.2.2009. Žalobcem předložené listinné důkazy nebyly dosud provedeny, protože je správní orgán prvního stupně odmítl jako „šest let staré“, ačkoliv na jejich aktuálnosti se uplynutím doby nic nezměnilo.

Žalovaný dále v odůvodnění svého rozhodnutí odkázal na metodiku Ministerstva dopravy č.j. 285/2009-I6O-OST ze dne 7.5.2009, která má obsahovat výklad k úpravě ustanovení § 16 odst. 2 zák. č. 379/2005 Sb., podle níž zákonodárce přiznává vyšší míru přesvědčivosti důkazu o ovlivnění alkoholem získaného dechovou zkouškou provedenou za pomoci některého schváleného analyzátoru alkoholu. Tato metodika Ministerstva dopravy ale nemůže podle žalobce vést k výkladu zákonů, které může vykládat jedině soud.

Žalobce proto namítá, že rozhodnutí ve věci vychází z nedostatečně zjištěného skutkového stavu, a proto je dán důvod pro zrušení rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s.r.s. Dále žalobce namítá, že rozhodnutí nebylo vydáno v zákonné lhůtě a ani dne 19.11.2009, který je v tomto rozhodnutí uveden. Žalobce uvádí § 71 odst. 2 písm. a) zák. č. 500/2004 Sb. Podle kterého se vydáním rozhodnutí rozumí předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení podle § 19. Rozhodnutí, datované „19.11.2009“ bylo předáno k doručení České poště až 26.11.2009. Rozhodnutí žalovaného proto bylo ve skutečnosti vydáno až 26.11.2009, tedy po uplynutí lhůty pro vydání rozhodnutí, stanovené v § 71 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., která činí 30 dnů. Tímto byla naplněna definice nesprávného úředního postupu podle § 13 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě odkázal na vydaná rozhodnutí a současně na pravomocný rozsudek Okresního soudu v Kolíně č.j. 2T 192/2009-73 ze dne 13.10.2009 ve spojení s usnesením Krajského soudu v Praze č.j. 10 To 24/2010-90 ze dne 2.2.2010, jimž byl žalobce uznán vinným a odsouzen pro trestný čin podle § 201 odst. 1 tr.zák. a byl mu uložen mj i trest zákazu řízení motorových vozidel s tím, že ve věci bylo již rozhodnuto a navrhl odmítnutí žaloby dle § 46 odst. 1. písm.a) s.r.s..

Městský soud v Praze předně dospěl k závěru, že není dán důvod k odmítnutí žaloby. Rozhodnutí správního orgánu o zadržení řidičského průkazu není vyloučeno ze soudního přezkumu ve správním soudnictví (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu 7 As 69/2008-47) a rovněž nelze mít za to, že rozhodnutím soudu vydaným v trestní věci (kde předmětem řízení byla otázka viny a trestu) odpadl důvod soudního přezkumu dříve vydaného správního rozhodnutí ve věci zadržení řidičského průkazu, byť obě tato řízení spolu skutkově souvisí.

Městský soud v Praze proto napadené rozhodnutí i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán (ust. § 75 odst. 2 zákona č.

150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů - dále jen "s.ř.s."); vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu (ust. § 75 odst. 1 s.ř.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. O námitkách žalobce uvažil takto:

Žalobce předně namítá nesrozumitelnost výroku rozhodnutí orgánu I. stupně. V tomto rozhodnutí Městský úřad Říčany, odbor správních agend a dopravy (vydaným pod č.j. 433/09/Bs-RI dne 10.8.2009) rozhodl tak, že se žalobci zadržuje do doby pravomocného rozhodnutí o přestupku řidičský průkaz ev.č. EB 312004, z důvodu uvedeného v § 118a odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., protože řídil motorové vozidlo pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky, čímž je podezřelý ze spáchání trestného činu podle § 201 odst. 1 trestního zákona. Soud připouští, že tato formulace výroku rozhodnutí může zavdávat důvod k argumentaci žalobce, jak ji v námitce vznáší, tato vada podle soudu nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí jako celku a není sto zkrátit žalobce v jeho právech. Podle § 118c zákona č. 351/2000 Sb, ve znění k datu rozhodování správního orgánu je správní orgán nadán oprávněním rozhodnout o zadržení řidičského průkazu "do doby pravomocného rozhodnutí o přestupku nebo o trestném činu". Ze skutkových zjištění předcházejících vydání tohoto rozhodnutí plyne, a na tom i žalobce staví svoji obranu v této námitce, že v době probíhajícího správního řízení o zadržení řidičského průkazu byl podezřelý ze spáchání trestného činu podle § 201 odst. 1 trestního zákona, nikoli z přestupku, a tedy z jednání vyšší společenské nebezpečnosti a přísněji postihovaného. Úvaha správního orgánu o zadržení řidičského průkazu tak vycházela z relevantních zjištění o podezření ze spáchání trestného činu a sama formulace v první části výroku "zadržuje do doby pravomocného rozhodnutí o přestupku", tak nemohla způsobit zkrácení v právech žalobce, jako by tomu mohlo být popřípadě v opačném případě, pokud by správní orgán vycházel z toho, že je žalobce podezřelý z trestného činu, ač by byl podezřelý "toliko" ze spáchání přestupku. V době rozhodování o zadržení řidičského průkazu žalobci správní orgán I. stupně měl souhlas státního zástupce se zahájením řízení o zadržení řidičského průkazu ve smyslu ust. § 118c zákona č. 361/2000Sb., k zahájení řízení tak došlo v souladu se zákonem. Stanoví-li ust. § 118c citovaného zákona oprávnění správního orgánu rozhodnout o zadržení řidičského průkazu 'do doby pravomocného rozhodnutí o přestupku nebo o trestném činu', nadal tak správní orgán pravomocí rozhodnout o zadržení řidičského průkazu jak v případě, že je vedeno řízení ve věci přestupku tak i v případě řízení o trestném činu. Byla-li tak ve výroku rozhodnutí užitá v části formulace neodpovídající současně vedenému řízení o podezření z trestného činu, nezpůsobuje tato vada v kontextu s celým obsahem rozhodnutí vadu, která by mohla vést ke zrušení rozhodnutí pro nesrozumitelnost (nehledě na to, že i k případné překvalifikaci jednání může obecně dojít v souběžně vedeném trestním řízení i následně). Je zřejmé, že doba zadržení řidičského průkazu podle rozhodnutí správního orgánu rozhodnutí skončí vždy pravomocným rozhodnutím soudu o trestném činu, nebo (případně i při překvalifikaci na přestupek) pravomocným rozhodnutím o přestupku. V případě pravomocného uložení sankce či vyslovení trestu zákazu činnosti řízení motorových vozidel se pak doba zadržení řidičského průkazu započítává, počátek této doby je tak stanoven zcela určitě dnem zadržení řidičského průkazu (§ 118c odst. 3 citovaného zákona).

Soud neuznal důvodnou ani námitku, již žalobce obsáhle napadá nedostatečné zjištění stavu věci orgánem správními orgány obou stupňů, resp. že se s touto jeho námitkou dostatečně nevypořádaly, jím předložené důkazy nehodnotily a navržený důkaz - znalecký posudek - neprovedly, a to ani žalovaný, ač stejně jako ve vyjádření k zahájenému řízení, tak i v odvolání žalobce uvedenou vadu namítal, a přesto i žalovaný dospěl k závěru, že bylo prokázáno, že žalobce řídil motorové vozidlo uvedeného dne pod vlivem alkoholu, a to toliko na základě provedeného orientačního měření.

Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně i z rozhodnutí žalovaného napadeného žalobou č.j. 148904/2009/KUSK ze dne 19.11.2009 vyplývá, že oba orgány důkazní materiál,

kterým bylo oznámení policie o zadržení řidičského průkazu, v němž byl uveden stručný popis skutku a potvrzení o zadržení řidičského průkazu policií, považovaly za dostatečné; za nepochybně prokázané vzaly skutkový stav, že žalobce byl dne 18. 7. 2009 ve 22:50 hodin v obci Vyžlovka kontrolován policejní hlídkou jako řidič motorového vozidla a při kontrole se opakovaně podrobil orientačním dechovým zkouškám přístrojem Dräger s naměřenými hodnotami 1,52 promile, po 4 minutách 1,77 promile a po dalších 5 minutách 1,82 promile alkoholu v dechu. Dále, že policie proto žalobci na místě zadržela jeho řidičský průkaz podle ust. § 118b odst. 1 zák. č. 361/2000 Sb., a plně v souladu s ust. § 118a odst. 1 písm. c) zák. č. 361/2000 Sb., neboť bylo zjištěno, že žalobce řídil motorové vozidlo pod vlivem alkoholu.

Správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí k námitce žalobce, že nebyl prokázán stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, protože nebyl policií vyzván k lékařské prohlídce s odběrem krve, odcitoval znění ust. § 16 odst. 2 zákona č. 379/2005 Sb. a s odvoláním na něj uzavřel, že v tomto případě tak nebylo povinností policie vyzvat žalobce k lékařskému vyšetření s odběrem krve, pokud pak žalobce nesouhlasil s naměřenými hodnotami, mohl je požadovat sám, poukázal pak i na to, že žalobce podepsal potvrzení o zadržení řidičského průkazu bez připomínek (ač je v něm pro vyjádření řidiče prostor, pozn. soudu). K vyjádřením Ústavu soudního lékařství Plzeň ze dne 11.7.2003 a stanovisku Ústavu soudního lékařství FN Olomouc ze dne 10.2.2003 správní orgán I. stupně uvedl, že jsou šest let stará a v té době byly požadovány k prokázání alkoholu v krvi výsledky Widmarkovy metody, kdy byly výsledky zjišťovány plynovou chromatografií. Setrval tak na tom, že pokud žalobce s výsledky naměřených hodnot nesouhlasil, měl krevní zkoušky žádat sám, správní orgán považuje naměřené hodnoty za dostačující pro zadržení řidičského průkazu.

K téže námitce opakované v odvolání (a jeho doplnění) žalovaný dále konstatoval, že novelou zák. č. 379/2005 Sb., účinnou od 1. 1. 2009 došlo ke změně ust. § 16 odst. 2, kde se uvádí, že „*Spočívá-li orientační vyšetření zjišťující obsah alkoholu v dechové zkoušce provedené analyzátozem alkoholu v dechu, splňujícím podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, odborné lékařské vyšetření se neprovede. V případě, že osoba tento způsob orientačního vyšetření odmítne, provede se odborné lékařské vyšetření.*“ Z dikce uvedeného ustanovení žalovaný tak stejně jako správní orgán I. stupně dovodil, že je tedy jednoznačně stanoveno, za jakých podmínek se odborné lékařské vyšetření neprovede. K uvedené novelizaci žalovaný odkázal na metodiku Ministerstva dopravy vydanou pod č. j.: 285/2009-160-OST ze dne 7. 5. 2009, kde se k ust. § 16 odst. 2 zákona č. 379/2005 Sb. konstatuje, že zákonodárce v nové úpravě přiznává vyšší míru přesvědčivosti důkazu o ovlivnění alkoholem získaného dechovou zkouškou provedenou za pomoci schváleného analyzátoru alkoholu, a za takových podmínek lze pozitivní výsledek dechové zkoušky považovat pro účely řízení o přestupku, za přímý důkaz o ovlivnění alkoholem a doklad srovnatelný s výsledky lékařského vyšetření. Žalovaný proto uvedl, že z uvedených důvodů proto nelze přihlížet k námitkám odvolatele a jím doloženému lékařskému odbornému vyjádření a stanovisku ke stanovení alkoholu v krvi z roku 2003 i jeho tvrzení o nutnosti odborného lékařského vyšetření s odběrem krve, a to s ohledem na skutečnost, že se v případě odvolatele jedná o podezření z trestného činu. K tomu dále žalovaný uvedl, že o tom, zda se v daném konkrétním případě jedná o podezření z trestného činu, či přestupku, rozhodují orgány činné v trestním řízení. Žalovaný dále připomenul, že zák. č. 273/2008 Sb., o Policii ČR v ust. § 67 odst. 4 stanoví, že odběr krve musí být proveden, požádá-li o to osoba podezřelá z přestupku. Pokud by tedy odvolatel na místě nesouhlasil s naměřenými hodnotami, které byly pro orgány policie dostatečně průkazné, tak mohl požádat sám o odběr krve, který by pak musel být proveden. Pokud měl žalobce výhrady k zákonnosti postupu a chování zakročující policejní hlídky, může podat stížnost na příslušné oddělení kontroly a stížností Policie ČR.

Soud neshledal důvodnost žalobcem vznesené námitky ohledně nezjištění stavu věci. Řízení o zadržení řidičského průkazu, jako institut zakotvený v zákoně č. 361/2000Sb., představuje, oproti řízení o přestupku popř. oproti trestnímu řízení vedeném soudem na základě obžaloby pro podezření z trestného činu, zvláštní opatření vůči osobě podezřelé ze spáchání přestupku nebo ze spáchání trestného činu. Právní úprava provedená v Dílu 3 zákona č. 361/2000Sb., jak sám název napovídá, stanoví oprávnění policie a následně i oprávnění správního orgánu rozhodnout o „zabránění v jízdě a zadržení řidičského průkazu“,

jejím smyslem je tak založit opatření, která by v konkrétních zákonem vymezených případech důvodného podezření z přestupku nebo z trestného činu umožnila bezprostředně okamžitě po silniční kontrole do doby, než bude pravomocně v řízení o přestupku nebo v řízení o trestném činu rozhodnuto, zabránit v pokračování jednání, které zakládá důvodné podezření ze spáchání přestupku nebo trestného činu, tzn. zabránit případnému pokračování popř. opakování přestupku či trestného činu. Je tomu tak v případech, kdy je dán legitimní zájem především na ochraně zdraví a života jiných účastníků provozu na pozemních komunikacích.

Předmětem řízení před správním orgánem dle § 118c citovaného zákona, navazujícím na zadržení řidičského průkazu řidiči policií dle § 118b téhož zákona /z důvodů uvedených v § 118a odst. 1 písm.a) až h)/ tak není rozhodnutí o tom, zda byl řidičem spáchán přestupek nebo trestný čin, ale předmětem tohoto správního řízení je posouzení, zda je na místě, vzhledem k jednání řidiče zjištěnému policií, policií zadržený průkaz opravňující k řízení vozidel dále zadržet do doby pravomocného rozhodnutí o přestupku nebo o trestném činu příslušným orgánem, nebo naopak jej vrátit. Správní orgán v tomto řízení proto vychází ze zjištění orgánu policie provedených na místě tzn. ve smyslu textu ust. § 118a odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000Sb. z toho, že řidič řídil motorové vozidlo pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky, pakliže dechovou zkouškou při silniční kontrole bylo zjištěno (v daném případě opakovaně) v jeho dechu konkrétní promile alkoholu. Řidič je ve smyslu terminologie trestního práva důvodně „podezřelým“ ze spáchání přestupku popř. z trestného činu do doby, než je případně prokázán opak. Skutečnost, že uvedené ustanovení § 118a tento termín trestního práva (či přestupkového práva popř. správního trestání) neužívá nevylučuje aplikaci ust. Dílu 3 tohoto zákona. V řízení o zadržení řidičského průkazu musí být prokázáno, že při silniční kontrole byl zjištěn u řidiče alkohol v jeho dechu (tj., „řídil vozidlo pod vlivem alkoholu“) a je tak nežádoucí, aby v jízdě pokračoval a ohrožoval sebe a další účastníky provozu. Hypotéza ust. § 118a odst. 1 písm.c) zákona č. 361/2000Sb. je tak naplněna.

V případě žalobce opakované výsledky dechové zkoušky jednoznačně vykazovaly požití alkoholu před jízdou, výsledky těchto zkoušek ani požití alkoholu v týž den od 16.00 hod žalobce při silniční kontrole nijak nezpochybnil, až v průběhu správního řízení a v žalobě se dovolává toho, že jím požití množství alkoholu od 16.00hod. uvedeného dne by nemělo vést v době od 22.54 do 23.03 hodin k výsledku zjištěného promile alkoholu v dechu. Oba správní orgány zdůraznily, že za prokázané považují právě zjištění, že dne 18.7.2009 při silniční kontrole při opakovaných dechových zkouškách přístrojem Dräger bylo v dechu žalobce zjištěno 1,52; 1,77 a 1,82 promile alkoholu. Následnou obranu žalobce, zpochybňování těchto zjištění tím, že nedošlo k lékařskému vyšetření s odběrem krve a ani k tomu nebyl žalobce policií vyzván, stejně tak i výklad ust. § 16 odst. 1,2 a 4 zákona č. 379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami způsobenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami, oba správní orgány odmítly s odkazem především na výslovnou dikci ust. § 16 odst. 2 tohoto zákona. Výklad zaujatý správními orgány je podle soudu správným, je třeba především vyjít z vymezeného účelu zákona č. 379/2005 Sb. a vymezení jeho základních ustanovení. Způsob výkladu žalobce znění zákona neodpovídá. V § 16 odst. 1 tohoto zákona je stanoven zákaz požívání alkoholických nápojů nebo užívání jiné návykové látky osobě, která vykonává činnost, při níž by mohla ohrozit život nebo zdraví svoje nebo dalších osob nebo poškodit majetek, a to při výkonu této činnosti nebo před jejím vykonáváním. Stanoví-li odst. 2 tohoto ustanovení, že: *“Orientačnímu vyšetření a odbornému lékařskému vyšetření zjišťujícímu obsah alkoholu je povinna se podrobit osoba, u níž se lze důvodně domnívat, že vykonává činnosti podle odstavce 1 pod vlivem alkoholu, a dále osoba, u které je důvodné podezření, že přivodila jinému újmu na zdraví v souvislosti s požitím alkoholického nápoje”*, pak souřadící spojka “a” v kontextu s dalšími navazujícími dvěma větami: *“Spočívá-li orientační vyšetření zjišťující obsah alkoholu v dechové zkoušce provedené analyzátozem alkoholu v dechu, splňujícím podmínky stanovené zvláštním právním předpisem 9a), odborné lékařské vyšetření se neprovede. V případě, že osoba tento způsob orientačního vyšetření odmítne, provede se odborné lékařské vyšetření.”*, nevede k výkladu

tvrzenému žalobcem. Naopak je nutno dospět k závěru, že neodmítne-li osoba provedení orientačního vyšetření analyzátozem alkoholu v dechu, splňujícím podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, neprovede se odborné lékařské vyšetření, a toto se provede v případě, že osoba orientační vyšetření odmítne. Jednomu z těchto způsobů vyšetření je však povinna se podle první věty odst. 2 tohoto ustanovení podrobit. V daném případě je pak nesporné, že žalobce byl policií v souladu s ust. § 16 odst. 4 tohoto zákona vyzván ke splnění povinnosti podrobit se vyšetření podle odstavce 2, orientačnímu vyšetření dechovou zkouškou provedenou analyzátozem alkoholu v dechu, splňujícím podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, se podrobil, a to bez připomínek (neodmítl je), a proto v intencích ustanovení, na které žalobce míří ani nebyl důvod, aby jej policie vyzývala k odbornému lékařskému vyšetření, odběru krve. Bez ohledu pak i případný postup policie neodpovídající příkazům policejního prezidenta či stanoviskům státního zastupitelství by neměl vliv na předmět daného správního řízení.

Správní orgány se tak s argumentací žalobce vypořádaly v souladu se zákonem a soud neshledal ani důvodnou výhradu žalobce, že neprovedly žalobcem předložené důkazy či navržený znalecký posudek. Ohledně předloženého lékařského odborného vyjádření Ústavu soudního lékařství FN Plzeň ze dne 11.7.2003 a Stanoviska ke stanovení alkoholu v krvi Ústavu soudního lékařství FN Olomouc ze dne 10.2.2003 správní orgán I. stupně v návaznosti na shora uvedené ustanovení § 16 odst. 2 zákona č. 379/2005Sb. ve znění účinném od 1.1.2009 poukázal na to, že jde o vyjádření šest let stará, avšak současně, že jde o stanoviska z doby, kdy bylo vyžadováno kromě orientační dechové zkoušky i k prokázání Widmarkovou metodou. Proto s odkazem na předně uvedené ustanovení také uvedl, že žalobce měl sám, nesouhlasil-li s výsledky opakované dechové zkoušky, žádat vyšetření alkoholu v krvi. Žalovaný pak k tomu poukázal ještě na metodiku Ministerstva dopravy ze dne 7.5.2009 s tím, že při naplnění ust. § 16 odst. 2 cit. zákona pozitivní výsledek dechové zkoušky lze považovat za důkaz ovlivnění alkoholem, srovnatelný s výsledky lékařského vyšetření, proto listiny předložené žalobcem, ani navržený znalecký posudek neshledal důkazem v tomto řízení nezbytným. Uvedené vyhodnocení žalobcem k důkazu předložených listin, popř. neprovedení znaleckého posudku jak žalobce navrhoval, soud v dané věci shledal dostačujícím. Uvedený postup nemohl v daném případě představovat vadu řízení ani mít vliv na zákonnost rozhodnutí o zadržení řidičského průkazu, protože jak již shora uvedeno, pro rozhodnutí ve věci byly v daném případě dostačujícím důkazem opakované výsledky dechové zkoušky při provádění silniční kontroly policií, v té době žalobcem nijak nezpochybněné, naopak podepřené jeho vlastním tvrzením, že alkohol v též den po 16,00hod. požíval. Vzhledem k opakovaně zjištěné výši hladiny alkoholu v dechu žalobce oba správní orgány podle soudu nepochybily, pakliže důkaz znaleckým posudkem shledaly nadbytečným.

Správný závěr o zadržení řidičského průkazu žalobci nemohla zpochybnit ani žalobcem vznesená argumentace v doplnění odvolání, v níž se dovolával sdělení Nejvyššího státního zastupitelství č.j. SL 748/2008 ze dne 27.2.2009, potažmo Závazného pokynu policejního prezidenta č. 220 ze dne 31.12.2008, a navrhoval, stejně tak, jako činí i v žalobě, aby jimi byl proveden důkaz, a to na podporu jeho tvrzení, že policie byla povinna, v případě pozitivního orientačního vyšetření, resp. podezření z trestného činu, vyzvat řidiče, aby se podrobil i odbornému lékařskému vyšetření krve. Ani soud nepřistoupil k doplnění dokazování v žalobcem navrženém směru, neboť ve vztahu k předmětu řízení, jehož rozhodnutí soud nyní přezkoumává, by provedení těchto důkazů bylo zjevně nepotřebné a nadbytečné. Uvedený Závazný pokyn policejního prezidenta (nehledě na jeho časovou působnost), popř. sdělení Nejvyššího státního zastupitelství jsou relevantní pro postupy policie či státních zástupců při odhalování a vyšetřování trestných činů popř. přestupků a v daném konkrétním případě na posouzení merita věci nemohly mít vliv. Pro závěr správního orgánu ve správním řízení i soudu ve správním soudnictví bylo relevantním

zjištění, že žalobce řídil vozidlo pod vlivem alkoholu, tato skutečnost byla doložena dostatečným důkazem - a to výsledkem opakované dechové zkoušky při kontrole řidiče.

Vadou řízení, která by soud vedla ke zrušení rozhodnutí, pak nelze shledat výhradu žalobce, že rozhodnutí žalovaného datované 19.11.2009 nebylo vydáno v zákonné lhůtě, ani pak uvedeným dnem, s odkazem na § 71 odst. 2 písm.a) správního řádu (zákona č. 500/2004 Sb.). Ve správním spise je založen originál tohoto rozhodnutí, na němž je uvedeno: Vypraveno dne 26.11.2009, dle originálu doručanky ve spise byla zásilka připravena k vyzvednutí již dne 27.11.2009. Lhůta k vyřízení podaného odvolání (29.10.2009) byla dle podkladů ve spise prodloužena do 28.11.2009, v této prodloužené lhůtě bylo rozhodnutí vydáno. Žalobce namítaným postupem nebyl zkrácen v právu na obranu, když mu bylo rozhodnutí řádně doručeno, práva podat žalobu řádně využil. Samo překročení obecně stanovené (pořádkové) lhůty k vydání rozhodnutí, tím spíše, je-li řádně prodloužena, nemní způsobilé ovlivnit zákonnost rozhodnutí ve věci samé.

Z uvedených důvodů soud neshledal v daném případě porušení zákona žalobou namítané, a proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost za podmínek uvedených v ustanovení § 102 a násl. s.ř.s., a to ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozsudku. Kasační stížnost se podává u Městského soudu v Praze, rozhodovat o ní přísluší Nejvyššímu správnímu soudu. Stěžovatel musí být zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s.ř.s.).

V Praze dne 9.listopadu 2011

Mgr. Jana Brothánková, v.r.
předsedkyně senátu